

РЕШЕНИЕ

№ 5917

гр. София, 19.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **8486** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. И. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх.Г, ет.5, ап.9, чрез адвокат А. Т., съдебен адрес: [населено място], [улица], Бизнес център, ет.1, офис 4, срещу Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/373/ФП/03.06.2020 г., издадена от директора на дирекция Социално подпомагане – Л., с която е отказана месечна финансова подкрепа по чл.70, т. 1 от Закона за хората с увреждания.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е незаконосъобразна и издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, административнопроизводствените правила, както и при несъответствие с целта на закона. Сочи, че в Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/373/ФП/03.06.2020 г., като мотив за отказа на месечна финансова подкрепа е цитирана Заповед № 75/28.05.2020 г. за лишаване от право по ЗХУ за срок до 01.05.2021 г. Твърди, че същата му е връчена заедно с оспорената в настоящото производство, поради което процесната заповед е издадена на основание индивидуален административен акт /заповед/, който не е влязла в сила. Прави се искане за отмяна на Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/373/ФП/03.06.2020 г., издадена от директора на дирекция Социално подпомагане – Л..

В съдебно заседание по делото жалбоподателят, редовно уведомен, представлява се от адвокат Т., която поддържа жалбата и претендира разноски, за което предоставя

списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Социално подпомагане“, се представлява от упълномощен процесуален представител – юр. Л., който оспорва жалбата. Заявява искане производството да бъде прекратено на основание чл. 159, т. 5 и т. 6 от АПК, тъй като по оспорването има влязло в сила решение, както и е налице образувано дело между същите страни, пред същия съд и на същото основание. Твърди, че оспорващият няма правен интерес, тъй като на лицето са изплатени исканите обезщетения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/373/ФП/03.06.2020 г. на директора на дирекция Социално подпомагане – Л. на основание чл. 25, ал. 1 от Закона за хората с увреждания, във връзка с чл. 65, ал. 1 и чл. 66 от Правилника за прилагане за Закона за хората с увреждания и въз основа на изготвена индивидуална оценка на потребностите от 29.05.2020 г. на Р. И. Т. е отказана месечна финансова подкрепа по чл. 70, т. 1 от ЗХУ считано от 01.05.2020 г. до 01.05.2020 г. Като мотив за отказа е посочена Заповед № 75/28.05.2020 г. за лишаване от право на месечна финансова подкрепа по ЗХУ за срок до 01.05.2021 г.

Със Заповед №75/22.05.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Лозенец АСП, на основание чл.80, ал.4 от ЗХУ, във връзка със заповед от 20.05.2020 г. за извършване на проверка за установяване на недобросъвестно получени социални плащания и Констативен протокол от 22.05.2020 г. е наредено Р. И. Т. да възстанови недобросъвестно получени за времето от 01.02.2015 г. до 29.02.2020 г. социални плащания в размер на 2164,05 лв. Мотивите на заповедта са: по заявление – декларация №75/19.02.2015 г. и Заповед №75/23.02.2015 г. на директора на ДСП - Л. за отпускане на социални плащания в размер на 2164,05 лв. за срок от 01.02.2015 г. до 29.02.2020 г., г-н Т. умишлено е представил неактуално експертно решение на ТЕЛК, с което е заблудил дирекция Социално подпомагане - Л. и е получил неправомерно социални плащания.

На 28.05.2020 г. е издадена Заповед № 75 /посочена като мотив за издаване на спорната заповед/, с която на основание чл.80, ал.5 от ЗХУ, във връзка със заповед от 20.05.2020 г. за извършване на проверка за установяване на недобросъвестно получени социални плащания и Констативен протокол от 22.05.2020 г. Р. И. Т. е лишен от право на месечна финансова подкрепа по ЗХУ за срок до 01.05.2021 г. по следните мотиви: по заявление – декларация №75/19.02.2015 г. и Заповед №75/23.02.2015 г. на директора на ДСП - Л. за отпускане на социални плащания в размер на 2164,05лв. за срок от 01.02.2015 г. до 29.02.2020 г., г-н Т. умишлено е представил неактуално експертно решение на ТЕЛК, с което е заблудил дирекция Социално подпомагане - Л. и е получил неправомерно социални плащания.

И трите заповеди са връчени на адресата на 29.07.2020г. с протокол, приложен по делото.

Видно от Констативен протокол приложен по делото, Р. Т. е бил подпомаган с месечна добавка за социална интеграция по заявление – декларация с вх. №75/19.02.2015 г., в което по т.1 е описал и приложил ЕР на ТЕЛК № 0993/07.03.2003 г. с определени 72% трайно намалена работоспособност. Изготвена е социална оценка на 18.02.2015 г., със срок до 18.02.2020 г., в резултат на която със Заповед №

75/23.02.2015 г. е отпусната месечната добавка за социална интеграция в размер на 29,25 лв. месечно по чл. 25, чл.29 и чл.30 от ППЗИХУ за срок от 01.02.2015 г. до 29.02.2020 г. За този период са му платени общо 2164,90лв. След като на 03.02.2020 г. Р. Т. е депозирал заявление – декларация за изготвяне на индивидуална оценка на потребностите по чл.20, ал.1 от ЗХУ за продължаване получаването на помощи от ДСП и отново е декларирали същото ЕР на ТЕЛК №0993/07.03.2003 г. с определени 72% т.н.р. с диагноза „болести на междупрешлените дискове“, при обработката на заявлението в REGIX е било установено, че той притежава последващо ЕР на ТЕЛК №0728/13.03.2006 г. с определени са 52% трайно намалена работоспособност и диагноза „Неинсулинозависим захарен диабет“, което отменя приложеното от него решение. Според съставения констативен протокол, проверката е установила, че по заявление – декларация от 19.02.2015 г. Р. Т. некоректно е описал и приложил ЕР на ТЕЛК №0993/07.03.2003 г., тъй като към тази дата лицето е имало издадено последващо ЕР на ТЕЛК с 52% трайно намалена работоспособност. Направен е извод, че вследствие невярно декларираните данни за периода 01.02.2015 г. – 28.02.2020 г., некоректно са му били начислени и изплатени социални плащания по ЗИХУ.

С Експертното решение на ТЕЛК за общи заболявания № 0993/07.03.2003 г. е поставена оценка на работоспособността 72% т.н.р., срок на инвалидността до 01.03.2006 г. - за три години, по причини общо заболяване. По заявление – декларация с вх. № 21/13.01.2015 г. е съставена социална оценка, в която е цитирано Решение №0993/07.03.2003 г. като „пожизнено“, с определена 72% т.н.р. Срокът на оценката е до 18.02.2020 г. В заявлението–декларация, подадено на 19.02.2015 г., деклараторът е заявил, че притежава ЕР на ТЕЛК №0993/07.03.2003 г., но срокът му не е посочил, нито че е пожизнено. Въз основа на социалната оценка от 2015 г. е издадена и Заповед №75/13.02.2015 г. за отпускане на месечна добавка от 29,25 лв. по ЗИХУ, като на 25.01.2018г., с нови три заповеди помощите по чл.29, 30 и 25 от ЗИХУ са изменени от 9,75 лв. на 11,25 лв., считано от 01.01.2018 г. до 28.02.2020 г.

По делото е приложено и ЕР на ТЕЛК №0728/13.03.2006г. с оценка на работоспособността 52%, със срок на инвалидността до 01.03.09 г. – за три години. В него е посочено, че е получено на датата, на която е издадено 13.03.2006г., подписът на получателя не се чете, както и подписите на председателя и членовете на експертната комисия.

От доказателствата по делото се установява, че Заповед №75/22.05.2020г. и Заповед № 75/28.05.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Лозенец АСП са обжалвани по съдебен ред пред АССГ. С Решение № 379/21.01.2021 г. по адм. дело № 8488/2020 г. на АССГ и Решение № 380/21.01.2021 г. по адм. дело № 8487/2020 г. на АССГ същите са отменени, като незаконосъобразни. Тези решения са потвърдени с Решение № 5731/12.05.2021 г. по адм. дело № 3012/2021 г. и Решение № 5593/11.05.2021 г. по адм. дело № 3013/2021 г. на ВАС.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Съдът приема за неоснователни, възраженията на процесуалния представител на ответника, че производството следва да бъде прекратено, тъй като по оспорването има влязло в сила решение, както и образувано дело между същите страни, пред същия

съд и на същото основание.

Видно от представените доказателства с Решение № 379/21.01.2021 г. по адм. дело № 8488/2020 г. на АССГ Заповед № 75/28.05.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. е отменена. Със същата Р. И. Т. е лишен от право на месечна финансова подкрепа по ЗХУ за срок до 01.05.2021 г. на основание чл.80, ал.5 от ЗХУ, във връзка със заповед от 20.05.2020 г. за извършване на проверка за установяване на недобросъвестно получени социални плащания и Констативен протокол от 22.05.2020г.

С процесната заповед на жалбоподателя на основание чл. 25, ал. 1 от ЗХУ, във връзка с чл. 65, ал. 1 и чл. 66 от Правилника за прилагане за Закона за хората с увреждания е отказана месечна финансова подкрепа по чл. 70, т. 1 от ЗХУ.

Видно от гореизложеното е, че са касае за две заповеди, издадени на различни основания – с едната лицето е лишено от социална подкрепа, поради недобросъвестно получена финансова подкрепа до 01.01.2021 г., а другата е издадена във връзка с изготвена индивидуална оценка на потребностите от 29.05.2020 г.

Съгласно чл. 20, ал. 1 от ЗХУ хората с увреждания съобразно своите потребности имат право на индивидуална оценка на потребностите, която е комплексна, а видно от ал. 2 същата изследва функционалните затруднения на човека с увреждане, свързани със здравословното му състояние и наличието на бариери при изпълнение на ежедневните и други дейности, както и вида на подкрепата. Според чл. 25, ал. 1 от ЗХУ въз основа на заключенията в индивидуалната оценка на потребностите директорът на дирекция „Социално подпомагане“ или оправомощено от него длъжностно лице издава заповед за: 1. отпускане на месечна финансова подкрепа по чл. 69, т. 1, и/или 2. отпускане на целеви помощи по чл. 69, т. 2. На основание чл. 70 от ЗХУ право на месечна финансова подкрепа по чл. 69, т. 1 имат хората с трайни увреждания над 18-годишна възраст, както следва: 1. от 50 до 70,99 на сто степен на увреждане - в размер 7 на сто от линията на бедност; 2. от 71 до 90 на сто степен на увреждане - в размер 15 на сто от линията на бедност; 3. над 90 на сто степен на увреждане - в размер 25 на сто от линията на бедност; 4. над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават пенсия за инвалидност поради общо заболяване или поради трудова злополука или професионална болест - в размер 30 на сто от линията на бедност; 5. над 90 на сто степен на увреждане с определена чужда помощ, които получават социална пенсия за инвалидност - в размер 57 на сто от линията на бедност. Разпоредбата на чл. 65, ал. 1 от ППЗХУ сочи, че в 10-дневен срок от изготвяне на индивидуалната оценка на потребностите директорът на дирекция „Социално подпомагане“ или оправомощено от него длъжностно лице издава заповед за отпускане на финансовата подкрепа по чл. 69, т. 1 или по чл. 72, т. 5 от Закона за хората с увреждания съгласно заключенията в оценката.

Видно от чл. 27, ал. 1 от ЗХУ при писмен сигнал или по преценка на директора на съответната дирекция „Социално подпомагане“ за недобросъвестно получена месечна финансова подкрепа и/или целева помощ, както и за неизползвана по предназначение целева помощ, се извършва проверка от длъжностно лице на дирекцията. На основание ал. 2 от същата разпоредба за резултатите от проверката длъжностното лице по ал. 1 съставя констативен протокол, който предоставя в тридневен срок на директора на дирекция „Социално подпомагане“, а според ал. 3 в случай на установена недобросъвестност при получаване на месечна финансова подкрепа и/или целева помощ и/или неизползвана по предназначение целева помощ директорът на

дирекция „Социално подпомагане“ издава мотивирана заповед за възстановяване на получената месечна финансова подкрепа и/или целева помощ заедно със законната лихва. Ал. 4 пък предвижда, че лицата, неизползвали по предназначение целева помощ, се лишават от тези помощи до възстановяване на дължимите суми.

Предвид гореизложеното може да се направи обоснован извод, че в случая се касае за производства, в които участват едни същи страни, но същите се развиват в рамките на две различни по вид и резултат процедури по реда на ЗХУ.

Предмет на спора е индивидуален административен акт - Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЩ/373/ФП/03.06.2020 г., издадена от директора на дирекция Социално подпомагане – Л., а оспорването е направено от неговия адресат - надлежна страна с право и интерес от обжалване. Жалбата, подадена на 04.08.2020 г. се явява депозирана в срок и е процесуално допустима. Разгледана по същество, след проверка на административния акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, съдът намира, че същата е основателна, по следните съображения:

Предвид становищата на страните и представените по делото доказателства съдът приема, че в случая е безспорно, че не са били налице основания от страна на Р. И. Т. да бъдат възстановени недобросъвестно получени за времето от 01.02.2015 г. до 29.02.2020 г. социални плащания в размер на 2164,05 лв., както и същият да бъде лишен от право на месечна финансова подкрепа по ЗХУ за срок до 01.05.2021 г. Видно от цитираните по горе съдебни решения, с които са отменени Заповед №75/22.05.2020 г. и Заповед №75/28.05.2020 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Л. е, че както АССГ, така и ВАС са приели, че социалните работници неправилно са приели експертното решение на ТЕЛК със срок на инвалидността до 01.03.06 г. за пожизнено. Това е така, тъй като заявителят никъде не е твърдял това в декларацията си, поради което тази грешка не може да му се вмени в умишъл да заблуди ДСП Л. Посочено е, че по действащия към 2015 г. закон ТЕЛК е отговарял на условията по чл.14, ал.2 от ППЗИХУ/отм./ за пожизнено ползване на правото на помощи. С решение № 7623 от 10.07.2006 г. по адм. д. № 2426/2006 г. (обн., дв, бр. 58 от 2006 г.) Върховният административен съд е отменил като незаконосъобразни разпоредбите на чл. 25, ал. 1, т. 1 от ППЗИХУ в частта относно израза „71 и над 71 на сто“; по чл. 29 ППЗИХУ в частта относно израза „71 и над 71 на сто“ и по чл. 30 ППЗИХУ в частта относно израза „71 и над 71 на сто“. При отменени от ВАС разпоредби на ППЗИХУ в частта, относно процента на неработоспособност като условие за отпускане на помощи, още преди заявлението от 2015 г., то декларираните с него 72% ТНР са били напълно неотнормирани към крайното решение на административния орган за отпускане на съответния размер социални плащания.

Видно от представените доказателства е, че оспорената в настоящото производство заповед е връчена на жалбоподателя с протокол на 29.07.2020 г. /л. 13 от делото/, заедно с горепосочените две заповеди отменени, с влезли в сила съдебни решения. Съгласно чл. 61, ал. 1 от АПК индивидуалния административен акт се връчва от самия орган, респективно служителите от съответната администрация. В случая посоченото обстоятелство е удостоверено с протокол, подписан от двама социални работници. В този смисъл срокът за оспорване на основание чл. 149, ал. 1 от АПК е започнал да тече именно от този момент. Доколкото в настоящия случай се касае за индивидуален административен акт, който е издаден с единствен мотив за отказ на финансовата подкрепа друга заповед, която не е влязла в сила съдът приема, че оспореният в настоящото производство акт е преждевременно издаден. В случая липсва

юридическият факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е приел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Действително е допустимо мотивите на един административен акт да бъдат изложени и в друг официален документ, изхождащ от същия или помощен на него административен орган. В случая, обаче се касае за индивидуален административен акт, който предхожда издаването на процесния и който подлежи на самостоятелен контрол за законосъобразност.

Съгласно изискването за форма, регламентирано в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт следва да съдържа фактическите и правните основания за издаване на акта, т. е. да бъде мотивиран. Мотивите следва да сочат какви фактически констатации е направил административният орган при издаването на акта и въз основа на какви доказателства. В случая е налице мотив, който се изчерпва единствено до позоваването на друга заповед, която към момента на издаване на оспорената в настоящото производство такава не е стабилен акт т.е такъв, от който административният орган може да черпи субективното си административно право за отказ на финансова подкрепа на основание лишаване от право на месечна финансова подкрепа по ЗХУ, във връзка с констатацията, че жалбоподателят Р. И. Т. умишлено е представил неактуално експертно решение на ТЕЛК, с което е заблудил дирекция „Социално подпомагане“ – Л. и е получил неправомерно социални плащания. Изискването за мотивировка, изведена от конкретни доказателства, представлява една от гаранциите за законосъобразност на акта, които законът е установил за защита на правата на страните в административното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки: с излагането на мотиви се довеждат до знанието на страните съображенията, по които административният орган е издал или отказал да издаде административния акт, което подпомага страните в избора им на защита, а от друга страна, улеснява контрола върху законосъобразността и правилността на акта, който се обжалва.

На налице е и още едно самостоятелно основание за отмяна на процесната заповед, а именно отмяна с влязло в сила съдебно решение на заповедта въз основа, на която е издадена. В този смисъл може да се приеме, че липсва основание за издаването и.

С оглед на изложеното, оспорената пред настоящата съдебна инстанция Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/373/ФП/03.06.2020 г., на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Лозенец АСП следва да бъде отменена, поради допуснатото съществено нарушение на материалния закон и целта на закона. На основание чл. 173, ал.2, АПК преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне по същество при съобразяване на дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на материалния закон.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски за адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна помощ, служещ за разписка в размер на държавна такса и адвокатско възнаграждение от 360 /триста и шестдесет лева/ общо.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, Трето отделение 16 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. И. Т. Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/373/ФП/03.06.2020 г., на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - Лозенец АСП, с която е отказано месечна финансова подкрепа по чл.70, т. 1 от Закона за хората с увреждания.

ВРЪЩА преписката на административния орган – директора на ДСП Л. за издаване на нов акт, съобразно тълкуването на закона в настоящето решение.

ОСЪЖДА дирекция „Социално подпомагане“ - Л. да заплати на Р. И. Т. направените разноски по делото в размер на 360 /триста и шестдесет лева/.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред Върховния административен съд

Съдия: